

Th. Van der Groe over zalmakende overtuigen

1. Een bloot werk van overtuiging, hoedanig het dan ook wezen moge, kan, op zichzelf, niemand enig part of deel aan Christus en aan de zaligheid geven.

Alle waarachtige overtuiging van zonden is slechts een voorbereidend wettisch werk des Geestes om een mens gans uit zichzelf te leiden tot Christus; teneinde hij Hem, door een oprecht geloof, steunende op de beloften van het Heilig Evangelie, voor zijn eigen Zaligmaker zou aannemen en geheel alleen al zijn vertrouwen op Hem zou stellen.

Een ieder zondaar, die onder het Evangelie leeft, heeft wel altijd vrijheid, uit kracht van de algemene aanbieding van Christus, om Hem als een vrij genadegeschenk van Gods eeuwige liefde voor zich in het bijzonder te omhelzen en aan te nemen en zijn zaligheid alleen in Hem te zoeken.

Het Woord des Evangelies wordt gezonden tot een iegelijk mens, die het hoort verkondigen en verzekert hem in de naam van een God der waarheid, Die niet liegen of bedriegen kan, dat Christus met al Zijn zaligheid en algenoegzaamheid, gewisselijk ook de zijne is, indien hij Hem met een oprecht geloof waarlijk begeert te ontvangen, zoals Hij ons geheel om niet aangeboden en geschonken wordt en *ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking, en verlossing*, 1 Kor. 1: 30. Doch hoe wijd de weg tot Christus door God Zelf in het Evangelie voor een ieder ook worde opengezet en dat *die dorst heeft* “vrijelijk mag komen en die wil, het water des levens om niet voor zich mag nemen, Openb. 22: 17, zo zal toch nimmer enig zondaar om de Heere Jezus waarlijk verlegen zijn of Hem oprecht gelovig voor zijn Verlosser en Heere met volkomen verzaking van alles begeren te omhelzen, tenzij hij alvorens zulk een levendig en geestelijk gevoel van zijn rampzalige en doemwaardige staat buiten Christus bekomme, als hem gans verloren en radeloos bij zichzelf doet nederzinken. Hij zal anders nooit met een volkomen hart daartoe kunnen besluiten, om zich, als een vervloekt en onmachtig goddeloze uit enkele genade door Christus te laten zaligen en al zijn beminde boezemzonden en wereldse begeerlijkheden gans gewillig te verzaken, tenzij dan, dat de last zijner zonden en van Gods vloek en toorn, hem zo zwaar op het harte drukke, dat hij het daar onmogelijk langer onder kan stellen.

En ziet, hiertoe komt nu de Heilige Geest de wereld van zonde overtuigen, teneinde Hij, door dat middel, der mensen gemoederen voor de Heere Jezus zou bereiden en openen

om Hem oprecht gelovig in hun binnenste te ontvangen. Maar die overtuiging zelf is het geloof in Christus niet; zij is slechts een voorbereidende genade tot het geloof, evenals het omploegen en week maken van de grond van een akker een voorbereidend werk is om het zaad te ontvangen en te doen wassen in de aarde; en gelijk het opgraven van een oud fundament alleen geschiedt om de weg en de standplaats te bereiden voor de oprichting van een nieuw huis.

Indien ook eens iemand met een zware krankheid door God bezocht wordt, zo zal die wel de weg of het middel zijn, om hem te brengen in de hand des medicijnmeesters, teneinde hij door hem, door des Hemels zegen, weder moge hersteld worden. Nochtans is het heel wat anders krank te zijn, en wat anders een geneesheer bij zich te hebben, zijn medicijnen te gebruiken en van hem geholpen te worden. Tot dat laatste is immers nodig, dat de kranke de medicijnmeester bij zich ontbiede en dat hij zich ter genezing gewillig aan hem overgeve en toevertrouwe. Als hij dit weigert te doen, dan kan hij immer krank zijn en ook sterven aan zijn krankheid, zonder enige hulp te trekken van de medicijnmeester. Maar alzo is het ook wat anders, in enige delen overtuigd en meer of min krank te zijn, door het gevoel van de zware last zijner zonde en Gods toorn, en wat anders is het, Christus te hebben tot zijn hemelse Medicijnmeester, en van Hem uit genade geholpen en genezen te worden. Hiertoe is nodig, dat de kranke zondaar de Heere Jezus ook eerst oprecht gelovig aanneme, en dat hij zich met een hartgrondig vertrouwen volkomen aan Hem overgeve. Doch wat zou het zijn, indien zo iemand, enkel uit het gevoel hetwelk hij heeft van zijn geestelijke krankheid, nu een besluit wilde maken van zijn gemeenschap aan Christus, en dat hij Hem reeds duidelijk bezit tot zijn Medicijnmeester, *Die al zijn krankheid geneest*, Ps. 103 : 3, zonder dat hij daartoe eens oprecht gelovig met zijn hart tot Christus komt? Dit ware dan immers een gans verkeerde sluitrede, even alsof een kranke zei in het natuurlijke: "Ik ben krank, daarom heb ik nu een medicijnmeester, die mij helpt en geneest". Wat gevoel of *overtuiging* van zonden iemand dan ook hebben moge, zulke alleen en op zichzelf kan hem nimmer enig deel aan Christus doen bekomen; gelijk ook de verworpenen in de hel nooit enige gemeenschap met Christus verkrijgen, ofschoon ze wel zeer levendig van hun zonden en verdoemenis overtuigd zijn en onophoudelijk, onder het schrikkelijk gevoel van de Goddelijke toorn, tevergeefs wenen en kermen.

2. Geen overtuiging zal ooit heilzaam of zaligmakend zijn, dan die de krachtdadige werking des Geestes in 's mensen hart dadelijk doorbreekt tot een oprechtgelovige kennis en omhelzing van de Heere Jezus, zoals Hij ons wordt voorgedragen in de beloften van het Heilig Evangelie.

Hierin ligt het wezenlijke onderscheid tussen een zaligmakende en een algemene overtuiging, dat wanneer zij beiden haar einde bekomen, de eerste altijd eindigt in een zuiver werk des geloofs, waardoor de ziel verenigd wordt met Christus, terwijl de andere óf ongevoelig zonder enige vrucht voorbijgaat, óf anders uitloopt in een bedriegelijk werk des waangeloofs, waardoor de geveinsde zichzelf met Christus en de genade op een valse grond vertroost.

De reden hiervan is, dewijl de zaligmakende overtuiging een krachtdadig werk des Heiligen Geestes is, dat doordringt tot diep in de grond en aan de wortel van 's mensen hart, hetwelk daardoor gans verbroken en verbrijzeld wordt, zodat het geen kracht meer behoudt om zich door een vijandige ongelovigheid tegen Christus en de vrije genade Gods langer enigszins aan te kanten. De Geest werkt hier zo krachtdadig door in 's mensen ziel, met Zijn scherpe en levendige overtuiging, en Hij voert aldaar het zwaard en de hamer van Gods Woord zodanig aan, dat die ziel daarvan geheel doorwond en aldus genoodzaakt wordt om als een verslagene aan Christus' voeten neder te vallen, en het gans aan Hem over te geven, uitroepende: *Heere, Gij hebt mij overreed en ik ben overreed geworden; Gij zijt mij te sterk geweest en hebt overmocht*, Jer. 20 7.

En langs die weg formeert of werkt de Heilige Geest dan een oprecht geloof in 's mensen hart. Doch een algemene overtuiging gaat nooit zó diep, dat zij raakt aan de grond en in 't binnenste van het gemoed; zij werkt enkel op de consciëntie en op de hartstochten die het lichtst geroerd en bewogen worden.

Hier blijft zij hangen zonder verder door te dringen, om de grond des harten geheel te beroeren, en die voor het ontvangen van Christus en de genade, door de Geest van het oprechte geloof te bereiden. Daarom kunnen ook de goddelozen somtijds wel eens zeer overtuigd over hun zonden en de toorn Gods grotelijks ontsteld worden door benauwde angsten en droefheid; terwijl zij toch inwendig altijd blijven staan in de grond der vijandschap tegen Christus en het Evangelie, en op zijn best slechts huichelaars worden en schoonblinkende belijders; gelijk zulks nader door ons is aangewezen in onze „*Toetssteen der ware en valse genade*” 1^e deel, pag. 145 enz., waar wij om standiger handelen van de ware zaligmakende overtuiging des Heiligen Geestes.